

BIBLIJSKO - MOLITVENA ZAJEDNICA

SVETI PAVAO

Vjerujem u Isusa Krista, mučen pod Poncijem Pilatom

Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, Otac milosrđa i Bog svake utjehe! On nas tješi u svakoj našoj nevolji da bismo i mi sve koji su u nevolji mogli tješiti onom utjehom kojom nas same tješi Bog. Jer kao što su obilate patnje Kristove u nama, tako je po Kristu obilata i utjeha naša. Bili mi nevoljama pritisnuti za vašu je to utjehu i spasenje; bili utješeni, za vašu je utjehu – djelotvornu: da strpljivo podnesete iste patnje koje i mi podnosimo. I tako je stamena nada naša o vama jer znamo: kao što ste zajedničari patnja tako ste i utjehe (2 Kor 1,3-7).

Uvijek umiranje Isusovo u tijelu pronosimo
da se i život Isusov
u tijelu našem očituje (2 Kor 4,10)

S PAVLOM VJEROVATI

9

Profil jednog apostola

Pavao se potpuno predao svojoj službi apostola naroda. On neumorno obilazi tadašnji svijet kako bi u njemu navijestio svoje Evanđelje, osnovao nove kršćanske zajednice, a one koje već postoje utvrdio u vjeri. Zajednice u kojima djeluje prosuđuju njegovu osobu i njegovo djelovanje prema kriterijima koji su tada bili uobičajeni i za druge apostole. Ti kriteriji bili su Isusov neposredni poziv pojedinom apostolu, zatim da se po rukama apostola događaju određeni znakovi, čuda i druga

izvanredna djela (usp. 2 Kor 12,12). Osim toga važan je i osobni život pojedinog apostola. Protivnici Apostola Pavla posebno mu spočitavaju, da nije osobno poznao Isusa, zatim da se u svojoj apostolskoj službi ne služi svojim pravom biti „nagrađen“ za svoju misionarsku službu (usp. 1 Kor 3,9-18). Zato se Pavao u svojim pismima stalno mora opravdavati. Po Pavlovom mišljenju izvanjski kriteriji ne određuju je li netko apostol ili nije. Apostol se očituje u spremnosti propovijedati, ali i trpjeti za Evanđelje (usp. 2 Kor 6,4-9).

Koji je trpio pod Poncijem Pilatom

Opisa Isusove muke nećemo naći u poslanicama Apostola Pavla. Poncija Pilata spominje samo Prva poslanica Timoteju (usp. 1 Tim 6,13) – no ova se poslanica ne pripisuje samom Apostolu Pavlu, nego jednom od njegovih učenika. Unatoč tome Isusova muka ima za Pavla posebno značenje. Pavla zanima ne samo Isusova patnja nego i sudjelovanje vjernika u Njegovoj patnji. Naravno Pavao ne želi veličati patnju, nego polazeći od iskustva zajedništva s Kristom tumači svoju vlastitu patnju i patnje koje trpe njegove zajednice. Ako se razumije Isusova patnja, onda je moguće razumjeti i vlastitu patnju. Patnja, po Pavlovom mišljenju, nema zadnju riječ u životu. U njoj je sadržana i nada da će onaj koji pati imati udjela i u Kristovu uskrsnuću (usp. Fil 3,10).

Tko je od vas bez grijeha, neka prvi na nju baci kamen. (Iv, 8, 1-11)

Otpor i prihvaćanje

Pavao je u svom životu pretrpio teške trenutke bolesti, straha, nemoći. On se, međutim, pri tome nije jednostavno prepustio sudbini, nego je usrdno molio Gospodina da okonča njegovu muku (usp. 2 Kor 12,8). Gospodin ga nije oslobodio od njegove muke, međutim, on mu je pokazao kako će njegova muka za njega postati izvorom snage. Pavao je Božji odgovor na svoju molitvu ovako sažeo riječima: „Dosta ti je moja milost jer snaga se u slabosti usavršuje” (2 Kor 12,9). Bog podsjeća Pavla na milost i ljubav koju mu je darovao. Više od toga Pavlu nije ni potrebno. Ljubav Božja daje mu sigurnost i snagu na njego-

vom životnom putu. Milost Božja ne pokazuje svoju snagu u izlječenju Apostola, nego upravo u slabosti koja ga muči. Ovo nam se na prvi pogled čini nespojivim.

Da bi bolje razumjeli što je **Milost** treba vidjeti Isusa na djelu

Pogledamo li Isusovu zemaljsku službu uočit ćemo da su mu neki ljudi prilazili vjerom, uzdajući se i pozivajući se na Njegovu milost. Vapaj njihovog srca bio je "Gospodine, smiluj se!" On je udovoljio njihovoj molbi i smilovao se u vezi određene potrebe. Netko je bio slijep, pa je progledao, netko je imao dijete opsjednuto demonom koje je bilo oslobođeno, netko je, kao Petar, shvatio da je grešnik koji nije dostojan stajati u Njegovoj blizini. Uglavnom, svaki vapaj za milošću bio je prihvaćen od Kristove strane. Bog i danas djeluje na takav način. Ukoliko mu se nevjernik ponizno obrati za milošću, bit će uslišan.

Slabost kao istinska snaga

Patnja za Pavla ipak nije nikakva vrijednost po sebi. Ona postaje vrijednost tek u svjetlu Isusova križa. Isusova moć očituje se u tome da je uvijek, pa i na križu, spreman potpuno ispuniti volju svoga Oca.

Čovjeku, koji više nije u stanju sam određivati vlastite ciljeve i svojom snagom ostvarivati ih, ostaju dvije mogućnosti: ili će očajati jer je spoznao svoju nemoć ili će se otvoriti Bogu i predati njegovoj volji. Bogu nije potrebna naša slabost, kako bi pokazao svoju snagu, nego obrnuto: u trenucima slabosti Bog nam daje snagu da bismo izdržali na životnom putu.

Uvjeti Milosti

Božja narav je milostiva i nije ga potrebno satima nagovarati da se smiluje. Ljudi koji ga tako doživljavaju zapravo ga ne poznaju. Njegove milosne intervencije su brze i učinkovite, a o trajnoj milosti koju je osigurao za svoj narod da se i ne govori. Ipak, postoji uvjet koji je Bog postavio ljudima ukoliko žele primiti Njegovu milost. O tome nam govori Petar u prvoj poslanici: "... Bog se protivi oholima, a poniznima daje milost." (5:5) Ohol, bahat, bezobrazan, prost, nabusit, nepomirljiv, samodopadan i nedokazan čovjek ne može primiti Božju milost.

– Prije svega, valja upozoriti na ovo: da bismo bolje razumjeli tajnu **Isusove muke i smrti**, ne smijemo tu činjenicu nikada rastavljati od susljednog **uskrsnuća Isusova**. Istom se u slavi Uskrsa može zagledati u tamu Velikoga petka, i u svjetlu Isusova Uzašašća i proslave postaje razumljivijom Isusova napuštenost na križu. Sam Isus to tumači učenicima na putu u Emaus u uskrsno jutro: ***“Nije li trebalo da Krist sve to pretrpi i tako uđe u svoju slavu”*** (Lk 24,2)?

– Nadalje, svojom mukom i smrću Isus je pokazao da ima **vrednota** za koje se isplati **položiti život**. Takva vrednota jest: Bog, vlastiti identitet (dosljednost samome sebi), vjernost ljudima koje volimo i za koje smo odgovorni. Isus je došao posvjedočiti **tko je Bog**; on je isticao svoj vlastiti identitet da je **Sin Božji**; on je propovijedao **nove odnose među ljudima**. I kada su to njegovi neprijatelji stavili u pitanje, on ni uz cijenu smrti nije odustao ni od jedne od svojih riječi. Tako je sam potvrdio ono što je rekao: ***“Nebo će i zemlja proći, ali moje riječi, ne, neće proći”*** (Mk 13,31).

– Isus je htio svojom patničkom poslušnošću *“sve do smrti na križu”* (Fil 2,7) popraviti onu neposlušnost prvih roditelja koja je bila na dnu prvoga grijeha te se nalazi u svakom čovjekovu grijehu. Sv. Pavao to ovako izražava: *“Kao što neposluhom jednoga čovjeka svi postadoše grešnici, tako će i posluhom Jednoga – to jest Krista – svi postati pravednici”* (Rim 5,19).

– Jedan od razloga Isusove mučeničke patnje i smrti jest: on je htio biti **solidaran** sa svima koji trpe i tako je htio **osmisliti** ljudsku **patnju**, pa i samu **smrt**. On je sam svojim učenicima više puta tumačio tajnu trpljenja i taj zagonetni Božji put koji vodi: putem križa – k proslavi; putem patnje – k ostvarenju dobrote, ljepote i ljubavi; putem neuspjeha – k uspjehu; putem smrti – k uskrsnuću. Najljepša Isusova slika o tome jest njegova riječ o pšeničnom zrnu: “**Ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod**” (Iv 12,24). Stoga Isus nije samo učio i govorio kako se trpi, nego je sam “otrpio” sav naš ljudski život, pa i samu smrt.

– No, sam Isus upućuje na **vrhunski razlog** svoje muke i smrti na križu, a to je **ljubav**. Rekao je da je najveća ljubav položiti svoj život za onoga koga ljubimo. Isus je umro iz ljubavi prema svome Ocu i prema nama. Svaki čovjek može reći sa sv. Pavlom: ***“Isus me je ljubio i sebe je predao za mene”*** (Gal 2,20).

*Bog je tako ljubio svijet
te je dao svog jednorodjenog Sina
da nijedan koji u njega vjeruje
ne propadne,
nego da ima život vječni.*

Jan 3:16

Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, Otac milosrđa i Bog svake utjehe! On nas tješi u svakoj našoj nevolji da bismo i mi sve koji su u nevolji mogli tješiti onom utjehom kojom nas same tješi Bog. Jer kao što su obilate patnje Kristove u nama, tako je po Kristu obilata i utjeha naša. Bili mi nevoljama pritisnuti za vašu je to utjehu i spasenje; bili utješeni, za vašu je utjehu – djelotvornu: da strpljivo podnesete iste patnje koje i mi podnosimo. I tako je stamena nada naša o vama jer znamo: kao što ste zajedničari patnja tako ste i utjehe (2 Kor 1,3-7).

©, 2014. Tiskanje: 1.3.

*Preuzmi svoj dio patnje
kao dobri vojnik Krista Isusa.*